

PÀTRIA

PUBLICACIÓ DE
L'INDEPENDENTISME
UNITARI

Núm. 5

1 €

23 d'Abril del 2007

Sumari

Portada i sumari	1
Personatge històric: Ventura Gassol	2
Actualitat: Protesta tripartit	3
Actualitat: Entrevista Jordi Bilbeny	4, 5
Actualitat: Naixement de les JUNCAT	6
Dossier: Congrés UNCAT	7
Dossier: Els nostres Estatuts	8 a 10
Dossier: Entrevista a en Bonaventura Niubó	11
Activitats: UNCAT a l'Alderdi Eguna	12
Activitats: Acte a Badalona	13
Activitats: Okupació Kan Saura	14
Recomanem	15
Dia del partit	16

Sis mesos intensos

Des del darrer número d'aquesta revista, que es va repartir durant la darrera Diada Nacional, han passat moltes coses a nivell nacional i a nivell de partit. Han estat sis mesos intensos, tal com podreu llegir en les pàgines següents.

A nivell nacional, hem tingut eleccions al Parlament de Catalunya i tenim un nou Govern de la Generalitat del Principat. És un Govern tripartit, com hoera l'anterior, i també creiem que serà un Govern negatiu per a la reconstrucció nacional de la nació. Per aquest raó, Unitat Nacional Catalana va protagonitzar una protesta davant del Palau de la Generalitat que va tenir molt ressò. Davant la renúncia dels dos partits catalans, CiU i ERC, ara més que mai cal bastir una proposta radicalment nacionalista que permeti construir el front patriòtic nacional que Catalunya necessita.

Precisament, a nivell del nostre partit, també han passat coses importants. D'una banda, es va fer el nostre Congrés Nacional, que va ser un gran èxit organitzatiu i va suposar un salt qualitatiu a nivell polític. També hem creat les Joventuts d'Unitat Nacional Catalana, les JUNCat, les quals ja han demostrat una gran activitat d'agitació al carrer.

De manera que el partit ha carregat les piles, s'ha posat al dia i està fent un munt de feina per eixamplar el projecte i crear noves seccions locals arreu del país. No fallarem.

Ventura Gassol, un home de cor al servei de Catalunya

Ventura Gassol i Rovira neix a la Selva del Camp (Baix Camp) el 6 d'octubre de 1893. Es trasllada a Barcelona el 1914 on treballa en tasques educatives, culturals i literàries. Milita des de molt jove en el moviment catalanista i durant la dictadura del general Primo de Rivera s'ha d'exiliar a França. El 1922 és un dels fundadors del partit polític Acció Catalana i, posteriorment, dirigent d'Estat Català (EC) on comença a col·laborar amb Macià. El 1926 pren part activa en l'intent militar de Prats de Molló, raó per la qual és jutjat i condemnat a França. El 1927 s'exilia a Bèlgica des d'on viatja amb Francesc Macià per Argentina, Uruguai, Xile, els Estats Units i Cuba, explicant el problema català. El 1931 participa en la fundació d'Esquerra Republicana de Catalunya (ERC).

Després de la proclamació de la Segona República, amb Macià de president de la Generalitat de Catalunya, Gassol és nomenat conseller de Política Interior del Govern català, però pocs dies després passa a ser-ho de Cultura. Com a conseller impulsa el reconeixement de la cultura catalana i promou un decret pel qual s'estableix el bilingüisme escolar i l'obligatorietat del català. El 1932, com a diputat a les Corts Constituents, s'implica aferrissadament en la defensa de la llengua catalana i l'Estatut d'Autonomia. Després de la mort de Francesc Macià, Ventura Gassol continua com conseller de Cultura del Govern de Lluís Companys.

L'octubre de l'any 1936 s'exilia a França i fa pública la seva renúncia de conseller. En els seus 41 anys d'exili va escrivint i publicant part de les seves obres i manté una bona relació amb el president Josep Tarradellas. El juny de 1977, dies després de la celebració de les primeres eleccions democràtiques a l'Estat Espanyol, torna a Catalunya i el 30 de juliol del mateix any la seva vila nadiua li ret un multitudinari homenatge. Mor el 19 de setembre de 1980 a la ciutat de Tarragona i és enterrat a la Selva del Camp, en un solemne acte encapçalat pel president Jordi Pujol i per Heribert Barrera, president del Parlament.

Bibliografia bàsica de Ventura Gassol:

Àmfora (1917), La nau (1920), Les tombes flamejants (1923), obra de caire patriòtic, Mirra (1931), Poemes (1934) i Miratges (1950), amb la versió francesa. Els seus poemes dramàtics La cançó del vell Cabrés (1921), La Dolorosa (1928) i La mort de l'ós (1935), representats amb èxit, tenen com a escenari el Camp de Tarragona o el Priorat i responen a una influència de Maeterlinck, Ibsen i dramaturgs alemanys de la mateixa època. Gassol hi recull temes populars.

A més de la novel·la El preu de la sang (1923) publicà les narracions breus El mur de roses (1924), En Joan de les Campanes (1926), L'ombra del diable

(sd) i L'escurçó del destí (sd) i, en francès, els poemes Fleurs (1943). Traduí o adaptà obres d'Ibsen, Tagore, Ramuz, Maeterlinck, Andrejev, etc, i publicà la conferència El nacionalisme en el teatre (1923). El 1978 rebé el Premi d'Honor Jaume I.

LES TOMBES FLAMEJANTS

Fou una pàtria. Va morir tan bella,
que mai ningú no la gosà enterrar:
damunt de cada tomba un raig d'estrella
sota de cada estrella un català.

Tan a la vora del mar dormia
aquella son tan dolça de la mort,
que les sirenes dia i nit sentia
com li anaven desvetllant el cor.

Un dia es féu una claror d'albada
i del fons de la tomba més glaçada
fremí una veu novella el cant dels cants:

Foc nou, baixa del cel i torna a prendre.
Ja ha sonat l'hora d'esventar la cendra,
oh Pàtria de les tombes flamejants.

UNCAT lidera al carrer la protesta contra el nou Govern

Només una setmana després de les eleccions al Parlament de Catalunya, UNC va organitzar una concentració silenciosa a la plaça de Sant Jaume en contra del nou pacte entre el PSOE, ERC i ICV per tal de governar junts Catalunya durant quatre anys més. La nostra organització ha demanat sempre governs de concentració nacional, sense partits espanyols sucursalistes. Per aquesta raó, UNC volia un pacte de govern entre CiU i ERC, que deixés els socialistes fora de la Generalitat.

La concentració es va fer amb el lema "Ens heu traït, Catalunya no perdona. Pel Pacte Nacional!", i va aplegar aproximadament unes 250 persones. Es dóna el cas que l'acte va tenir molta expectació per parts dels mitjans de comunicació i les nostres opinions van ser recollides per la majoria de diaris. El nostre company Roger Lluís, membre del Secretariat Nacional, va atendre els mitjans per fer-los saber els posicionaments d'UNC en relació al nou pacte.

Com ja sabeu, UNC considera que els resultats de les eleccions van atorgar, per setena vegada consecutiva, una majoria nacional al Parlament que possibilitava la formació d'un Govern d'unitat nacional que és, sens dubte, la millor opció per al nostre país. D'ençà mitjans dels anys 80 que aquesta majoria possible ha estat evitada, tant per CiU com per ERC, pels seus interessos partidistes, que han comportat o bé la verinosa influència del PP en la política catalana, o bé, des de l'adveniment del tripartit, que el PSOE, una força espanyolista, hagi fet i desfet, des de la plaça de Sant Jaume, per descatalanitzar i espanyolitzar la nostra nació.

Un cop més, i ja en són molts, ens han tornat a deixar a l'estacada. ERC ha decidit, com fa tres anys, per pactar amb el PSOE, amb l'agreujant que ara el president serà un personatge que ha votat en contra de la unitat de la llengua, que ha dit que Catalunya no té drets històrics i que ens nega el

dret d'autodeterminació. Cal no oblidar que fou precisament CiU qui va intentar que aquest personatge fos conseller en cap d'un Govern presidit per Artur Mas. O sigui que ni CiU ni ERC volen pactar entre ells.

UNC considera que és l'hora de dir prou. És l'hora que els catalans alcem la veu per cridar, tots junts i ben alt, que no és això el que volem per al nostre país, i que ja no esperem res d'aquests partits que ens han tornat a fallar i que fa anys que no estan a l'alçada. La gent del país havia respost, tot i els desencisos, proporcionant una nova majoria a aquestes dues formacions, tot esperant, a canvi, una aposta decidida per caminar vers l'augment de la sobirania i la recuperació de les nostres llibertats nacionals. Ens han tornat a fallar, però han de ser conscients que aquesta haurà estat la seva última oportunitat. El poble català camina vers l'horitzó de la sobirania, amb o sense ells. Han preferit el partit al país durant dues dècades. Ells han triat aquest camí. Nosaltres n'hem triat un altre: Catalunya.

Entrevista a en Jordi Bilbeny. (1ª part.)

Jordi Bilbeny va néixer a Arenys de Mar l'any 1961. És llicenciat en Filologia Catalana per la Universitat Autònoma de Barcelona i estava a punt de doctorar-se en Història Moderna per la Universitat de Barcelona. Entre la seva bibliografia hi trobem diversos llibres de poesia, un assaig sobre l'independentisme d'En Joan Salvat-Papasseit i un diccionari pornogràfic en clau d'humor. Entre les seves col·laboracions amb la premsa hi ha la seva col·lumna setmanal al diari El Punt (edició Maresme) i escriu de tant en tant pel setmanari El Temps. També s'ha dedicat a impartir classes de català. Deixant de banda tots aquests aspectes, el que més rebombori ha creat arran de la seva figura és la seva investigació sobre Cristòfor (més ben dit Joan) Colom. No només aporta proves de la seva catalanitat sinó que també aporta proves de la catalanitat de l'empresa per a la descoberta d'Amèrica. Sobre aquest tema ha publicat *Brevíssima relació de la destrucció de la història. La Falsificació de la Descoberta Catalana d'Amèrica* (1998), del qual se'n va fer un documental anomenat "L'apropiació del descobriment d'Amèrica: una conspiració d'Estat?". També ha publicat *La descoberta catalana d'Amèrica. Una reflexió sobre la manipulació de la Història* (1999), *Totes les preguntes sobre Cristòfor Colom*, David Bassa entrevista Jordi Bilbeny (2003) i més recentment ha aparegut el seu llibre *Cristòfor Colom*.

Príncep de Catalunya (2006). Actualment també està treballant en una investigació sobre la possible catalanitat de Cervantes. Des d'aquí us recomanem que us feu amb algun dels seus llibres que, de ben segur que no us deixaran indiferents i us aportaran molt més contingut del que pot aportar aquesta entrevista per motius obvis d'espai.

Què et va portar a estirar el fil d'aquesta investigació? Quins indicis et van portar a seguir aquest camí?

No és que hi haguessin uns indicis determinats. Simplement jo volia fer una novel·la històrica sobre en Colom. Jo havia sentit a parlar de les teories d'un tal Ulloa que havia escrit uns llibres explicant que en Colom era català i em vaig dir "home, si en Colom és català i podem fer una novel·la ambientada en aquest personatge..." S'acostava el 92 (5è centenari de la descoberta d'Amèrica) i això era el 1989 i vaig pensar "em queden alguns anys per pensar-la i per escriure-la, buscaré documentació" i a mesura que vaig començar a buscar aquesta documentació vaig veure que res no quadrava. El que em va sorprendre és la manca de qualsevol mena de coherència històrica, d'inversemblança total en cada cosa que tocava. Segons les fonts Colom passava de ser a un noble a ser un plebeu, d'un home molt culte a un analfabet, d'un que no s'havia mogut mai d'Itàlia a un que havia fet la volta al món, d'un que tenia escut d'armes a un que no en tenia, de no saber escriure a escriure moltíssim. Tenia uns càrrecs que només tenien els prínceps que són els de Virrei, Governador General i Capità General i en canvi era un llaner. No m'hi veia de cap vora. Vaig pensar que m'havia de començar a documentar i contrastar una mica les fonts, i cada cop trobava més contrarietats. De ports de sortida de l'expedició n'hi havia tants com llibres en parlaven. Aleshores vaig pensar que aquí passava alguna cosa a les impremtes. Vaig començar a buscar informació sobre les impremtes fins que vaig trobar temes relacionats amb la censura i la impremta i a partir d'aquí ja vaig veure que hi havia censura en els textos. Si no se sabia qui era (Colom), d'on era, ni quina era la seva família, ni d'on havien sortit les tres caravel·les, ni d'on havien tornat i tot això era un misteri aleshores és que realment era un misteri volgut i creat per la censura i a partir d'aquí el que he volgut és explicar com s'ha encobert la història d'un poble que en aquest cas és el nostre.

Com pot ser que després de la descoberta catalana d'Amèrica es parli castellà a Amèrica del Sud?

Bé, si Barcelona ha estat mai catalana perquè s'hi parla castellà? Si Perpinyà ha estat mai català perquè tothom parla francès? El mateix passa, amb Palma, València, Alacant... O sigui, nosaltres tenim un creixement demogràfic a un nivell i Espanya en té un altre. Aquí després de la guerra (la del 1936) hi va haver una invasió humana, una invasió militar. La majoria de les classes populars van morir al front o van haver de marxar a l'exili, o van ser afusellats durant la postguerra i tot això ha estat substituït per una onada d'immigració espanyola. Doncs a Amèrica igual. Tot i així han quedat rastres catalans a la toponímia, a la cuina, a la literatura, a la llengua, a la filosofia política, símbols a les banderes... anteriors al segle XVIII que és quan en teoria sempre se'ns ha dit que és quan

Entrevista a en Jordi Bilbeny. (1ª part.)

es va permetre als catalans participar a la conquesta d'Amèrica. Abans del segle XVIII ja hi ha moltíssims rastres. En els mapes es poden veure, hi ha mapes del segle XVI tots plens de banderes catalanes, de topònims catalans... Els cronistes expliquen que es fan ermites dedicades a la Mare de Déu de Montserrat a Santa Eulàlia i a la Mare de Déu de la Mercè, es bategen pobles amb el nom de Barcelona, Manresa o València. Hi apareix la figura del Virrei i el Governador General, que a Castella no existien, hi porten la moneda catalana, el ducat, que a Castella no existia. Fins i tot aquesta concepció federal que tenen la majoria de països sud-americans. Tot això Castella no ho ha pogut portar mai, de fet allà on ha posat els peus Castella el que ha fet no és fomentar el federalisme, sinó trinxar-lo, i una mostra d'això la tenim amb el cas de Catalunya. Ells tenen una al·lèrgia terrible a la diferència i a la llibertat dels altres i aleshores intenten sempre exterminar això. Com és que s'independentzen els pobles americans? Com és que tots lluiten per la independència? Tu has vist que Extremadura lluiti per la independència? Múrcia? Santander? Zamora? No, en canvi sí que lluiten per la independència Portugal, Catalunya (que va perdre), Holanda, Nàpols i Sicília... Fixa't que tots els pobles que lluiten per la independència són pobles no-castellans. Aleshores, perquè voldrien lluitar per la independència si fossin castellans?

Com ha pogut passar a la història oficial un engany d'aquestes dimensions sense ser descobert fins ara?

Primer és que com ha pogut passar per alt a la història oficial és perquè justament això és la història oficial. Els historiadors al formar-se llegeixen un tipus de llibres, i quan acaben la carrera ja acaben incrustats a la història oficial. No hi ha gairebé ningú que s'hagi doctorat amb una tesi sobre els moviments independentistes catalans. La universitat és una mena de departament o de negoci de l'Estat espanyol en el que tu pagues unes matrícules. L'Estat espanyol diu quina mena d'assignatures hi ha, si un professor no diu el que toca se l'escombra, i no té res a veure amb la competitivitat, ni amb la intel·ligència, ni amb el rigor de la recerca, ni amb la fiabilitat de la tesi, no? Simplement és que tu dius el que s'ha de dir. Mentre diguis el que s'ha de dir no hi ha cap problema. I aleshores entre que els historiadors de Catalunya són bàsicament espanyols, entre que la història que defensen és espanyola, entre que les universitats són espanyoles, doncs no queda cap marge de crear res a banda d'això i, per tant, el que acaben fent aquesta gent és sent una mena de subproducte amb potes i amb títol del que és el sistema espanyol d'aniquilament de la nostra existència col·lectiva.

Com veus que encara que tu presentis unes proves hi hagi gent que es negui a analitzar-les? Què busquen o què hi guanyen defensant a ultrança la història oficial?

Home, això hauries de preguntar-los-hi a ells. Això que tu dius és de les coses que a mi em van sobtar, i molt! Jo pensava que la teoria de que en Colom era genovès era així perquè ningú havia presentat proves. Jo agafo les lleis de la censura. Explico com els llibres son retocats. Tots els gravats son retocats. Explico coses que només es poden entendre si ens referim a Catalunya i no pas a Castella perquè el Pare Cases diu que "França va ocupar Castella...". França mai va ocupar Castella al segle XV, el que va ocupar és Catalunya diverses vegades

Amb tots aquests errors, aquests contrasentits, amb gravats... Presentava gravats dels Pinçon a Catalunya, dels Pinçon a Montserrat, dels Colom servint als reis de Catalunya, dels Colom a Barcelona, tota una sèrie de proves sobre l'existència del port de Pals, proves sobre el creuament de l'estrat de Gibraltar per part de les caravel·les (si haguessin sortit de Palos de Moguer no l'haguessin creuat)... Proves, proves i més proves i ells com si res. Això és una cosa que està al marge de la veritat, està al marge del rigor acadèmic. En el fons la història s'ha acabat convertint com una mena de prejudici magnànim, s'ha acabat convertint en una mena de fe irracional, en un tema que no es pot tocar costi el que costi, peti qui peti, i això està molt a prop del fonamentalisme i la irracionalitat. I quan analitzes tot això penses que, en el fons, la majoria d'aquests professors d'història en el seu àmbit precís no són res més que els inquisidors de l'època que deien els llibres que s'havien de cremar i el que no. Amb mètodes moderns fan exactament el mateix i, per tant, és una cosa que ja està al marge de la raó, és un tema d'irracionalitat que haurien d'analitzar els psiquiatres. No és cap mena de broma. Un argument irracional s'ha de combatre al frenopàtic. Si hi ha un polític que diu "jo he estat tres cops a la lluna i allà hi menjo maduixes" això no es pot rebatre amb la constitució, això s'ha de rebatre amb una teràpia de xoc en un frenopàtic, en un lloc per tarats mentals. Quan no percebem la realitat tal com és això és un problema psicològic. I quan tu continues dient que aquella mentida còsmica és la única veritat possible, això no és un problema històric, és un problema psicològic, per tant, a mi el què em demostra tot plegat és que hi ha un problema gravíssim en les estructures de la societat catalana del moment, en l'àmbit acadèmic, i que com més proves presento hi ha més silenci i més rebuig.

Continuarà en el proper número del Pàtria.

Naixement de les JUNCAT

Les Joventuts d'Unitat Nacional Catalana (JUNCat) s'han creat com a conseqüència del fort creixement que està desenvolupant el partit. S'ha cregut convenient crear un espai dedicat especialment a la militància més jove per tal d'omplir un buit evident fins ara: no hi havia cap organització juvenil independentista unitària.

Les Joventuts seran una eina més del projecte d'Unitat Nacional Catalana i aquestes estan pensades en clau únicament independentista, perquè puguin aplegar joves construint la unitat dins de la diversitat de pensament. Les generacions més joves hem de ser les bastides que aixequin de nou el país.

Els nostres referents a la història de l'independentisme català són molt clars. En primer lloc s'ha de citar Palestra, una organització juvenil que es va basar

en el coneixement de la cultura i el territori de Catalunya. L'altre gran referent són les JEREC, les joventuts que en períodes convulsos de la nostra història ho van posar tot al servei d'un únic ideal: la Nació Catalana.

Així doncs, ens proposem portar a terme un projecte que combini diversos factors: territori, llengua, denúncia de les problemàtiques del jovent, cultura, companyonia... i per a tot això ens fa falta que cadascú aportí el seu granet de sorra.

El nostre camí és el que avança cap a la independència, deixant de banda diferències ideològiques, perquè la unió fa la força i Catalunya ens necessita a tots.

Llengua Nacional

La revista defensora de la nostra llengua

La revista LLENGUA NACIONAL explica i defensa els valors de la nostra llengua; també impulsa el seu bon coneixement, domini i ús. Subscriviu-vos a LLENGUA NACIONAL. Assegureu-vos ara la llengua, perquè ningú no ho farà per vosaltres!

DADES PERSONALS:

Nom _____ Cognoms _____
 Adreça _____
 Codi postal _____ Població _____ Comarca _____
 Telèfon _____ Adreça electrònica _____

FORMES DE PAGAMENT:

ingrés directe: 2013 0088 69 0200522492 (Caixa de Catalunya)

banc: Entitat|_|_|_|_|_|_|_| Oficina|_|_|_|_|_|_|_| Control|_|_|_|_|

Núm. compte|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|

Adreceu aquesta butlleta a:

Associació Llengua Nacional / Bústia postal 24057 / 08080 Barcelona
 Telèfon: 93 456 88 79 — a/e: llengua@languanacional.org

Se subscriu a la revista trimestral LLENGUA NACIONAL pel període d'un any, prorrogable, si no hi ha ordre en contra, amb un import de:
 43 € = soci protector
 25 € = soci numerari
 16 € = subscriptor

Congrés Nacional d'UNCAT, 22 d'Octubre del 2006

Hi ha moments en tota organització política que cal donar un cop de timó i fer anar el vaixell envers l'objectiu senyalat, i així es va fer al darrer Congrès d'UNC, calia posar al paper els objectius de la nostra organització, traçar un full de ruta on els plantejaments estratègics i tàctics marquessin el camí a seguir.

Els representants d'UNC provinents de les diferents comarques: Barcelonès, Vallès Occidental, Vallès Oriental, Ripollès, Osona, Maresme, País Valencià, Gironès, Empordà, la Selva, Bages, Berguedà, Barcelonès Nord, Garraf, Penedès, Baix Llobregat, etc ens vàrem trobar a Vic on debatírem la Ponència d'Estratègia Tàctica i en el document aprovat caldria remarcar alguns punts: "L'objectiu d'UNC és l'assoliment de l'Estat Català, reunificant els territoris actualment ocupats pel estat espanyol i francès.", "l'Estat Català haurà de ser una democràcia parlamentària occidental", "UNC rebutja la violència com a via per assolir el nostre objectiu", "malgrat que UNC és un partit jove reivindicuem la tradició de lluita del separatisme català de començaments del segle XX", "UNC considera que l'acció nacionalista passa per un compromís personal ferm i decidit", "encoratgem la militància de tot patriota al marge del seu origen ètnic, racial o d'orientació sexual", "UNC defensa la justícia social com a model de país", "UNC defensa la universalitat de l'ensenyament, la sanitat i l'habitatge", "UNC defensa un model d'immigració escollit en origen segons les necessitats del món laboral a Catalunya".

Altres documents arrobats foren el Reglament del Congrès, la reforma dels Estatuts i les Normes d'Estil i Comportament. Creiem que un militant d'UNC ha de tenir un compromís ferm amb el país i amb els seus companys, la militància no es pot entendre com un senzill acte de col·laboració sinó que ha de ser una lluita per l'assoliment de les nostres llibertats, hem de comprendre que UNC és tant sols una eina però aquesta eina no s'ha d'entendre com una mera diversió i molt menys com un medi de projecció personal, mai ens hem de preguntar què pot fer el partit per nosaltres, què pot fer Catalunya per nosaltres, sinó que hem de respondre en tot moment què podem fer nosaltres pel partit i què podem fer per Catalunya.

Durant el Congrès es va elegir un nou Secretariat Nacional, molt més ampli que l'anterior, el nou Secretariat Nacional és més representatiu que no pas l'anterior, no tant sols pel nombre més ampli de membres sinó per la distribució geogràfica amb l'entrada de militants del Gironès, Garraf i el País Valencià. El nou Secretariat Nacional ha volgut respondre a la realitat del creixement del partit, tot deixant lloc pels militants més compromesos amb el projecte, no hem triat un Secretariat que respongués a corrents ideològiques inexistents, a UNC no hi ha lloc per divisions creades per ideologies socials, tots tenim ben clar que el nostre projecte és unitari i no volem crear divisions on no existeixen.

Al final del Congrès fou proposat el veterà combatent nacionalista en Bonaventura

Niubó com a President d'UNC, la proposta fou aprovada per aclamació, amb ella volíem retre homenatge a un home que des d'abans de la Guerra Civil ja participava en la lluita per la Independència, primer fou des d'Estat Català i quan es va iniciar el projecte d'UNC ell hi va ser des del primer dia. Amb en Niubó es dona continuïtat a un moviment que aplega a gent de totes les edats, a homes, dones, avis i joves que durant dècades han sapigut mantenir la flama de la catalanitat, lluitant des de les trinxeres o les escoles, des del taller a la universitat, tots aplegats ens trobem avui a UNC per donar continuïtat a un projecte que un dia donarà els seus fruits amb la llibertat de Catalunya.

Estatuts d'UNCAT

Capítol I: Finalitat

Art 1 .- UNITAT NACIONAL CATALANA (UNCat) és un partit polític d'àmbit nacional i les seves finalitats són contribuir democràticament a la determinació de la política nacional i a la formació de la voluntat política dels ciutadans, així com promoure la seva participació en les institucions representatives de caràcter polític a través de la formulació de programes, la presentació de candidats i el seu suport en les corresponents eleccions i la realització de qualsevol activitat necessària per al compliment d'aquests fins.

Art 2 .- L'organització defensarà la realització plena de la nació catalana en tots els àmbits.

Art 3 .- L'organització, ajustarà la seva actuació i la seva organització interna a les formes i els procediments democràtics.

Capítol II: Denominació, símbol i domicili

Art 4 .- El nom de l'organització és UNITAT NACIONAL CATALANA. La seva bandera és la tradicional catalana, afegint-hi un estel blanc de cinc puntes sobre triangle blau, que servirà també com a símbol. També es podrà utilitzar la Creu de Sant Jordi com a símbol i bandera.

Art 5 .- El seu estatge social central està situat a la ciutat de Barcelona, carrer de la Boqueria número 23, 1er 1^a, que podrà ser traslladat per acord del Consell Polític o el Congrés. Es podran tenir altres locals com a domicili de les corresponents delegacions o seccions.

Capítol III: Ideologia

Art 6 .- L'organització no queda adscrita a cap ideologia determinada, però es considera dins l'àmbit democràtic i nacionalista.

Capítol IV: Organització general i seccions comarcals

Art 7 .- UNCat s'organitza a partir del Congrés Nacional, el Consell Polític i el Secretariat Nacional, i la base la forma la militància agrupada en seccions comarcals.

Art 8 .- Per a la formació d'una secció comarcal, cal que un mínim de tres afiliats ho sol·licitin per escrit al Secretariat Nacional. Cada secció haurà de triar un cap o responsable, que haurà de rebre el vistiplau del Secretariat Nacional.

Art 9 .- Cada secció tindrà autonomia, però haurà de consultar les accions i manera d'actuar al Secretariat Nacional per mantenir la coherència de l'organització.

Capítol V: El Congrés Nacional

Art 10 .- El Congrés Nacional és l'òrgan suprem de l'organització. És un ens sobirà i les seves resolucions i els seus acords són imperatius.

Art 11 .- Al Congrés Nacional hi podran assistir amb veu i vot tots els militants que estiguin al dia en els pagaments de quotes i amb una antiguitat mínima de 6 mesos d'afiliació. Cap militant podrà tenir més de tres vots delegats de militants absents.

Art 12 .- El Congrés Nacional serà ordinari o extraordinari. Cada quatre anys se celebrarà un Congrés Nacional ordinari. Els extraordinaris se celebraran per acord del Consell Polític, a petició del Secretariat Nacional o si ho sol·licita un mínim del 20 per cent dels militants que estiguin al corrent de pagament.

Art 13 .- El Congrés Nacional delibera i resol sobre totes les qüestions que li siguin plantejades. És de la seva competència: els estatuts de l'organització, la seva dissolució o la seva fusió amb una altra, i el nomenament del Consell Polític i del Secretariat Nacional. El funcionament del Congrés Nacional es farà a través d'un reglament.

Capítol VI: El Consell Polític

Art 14 .- El Consell Polític és l'òrgan màxim entre congressos i controla la gestió del Secretariat Nacional i el compliment del pla de treball. Està format per tots els membres del Secretariat Nacional i per tots els caps de les seccions comarcals, el responsable de les Joventuts així com pel president del partit. Els membres de la Comissió de Disciplina també en formen part. Cada persona que en forma part té un vot, no hi ha delegació de vot.

Art 15.- El Consell Polític es reunirà una vegada cada sis mesos com a mínim o a petició del Secretariat Nacional.

Estatuts d'UNCAT

Capítol VII: El president o presidenta del partit

Art 16 .- El càrrec de president o presidenta és honorífic i serà escollit pel Congrés Nacional. El president o presidenta pot representar el partit en actes públics per delegació del Secretariat Nacional.

Art 17 .- El càrrec pot quedar vacant si així ho acorda el Congrés Nacional.

Capítol VIII: El Secretariat Nacional

Art 18.- El Secretariat Nacional representa oficialment l'organització, ja sigui en actes i relacions jurídiques, de dret públic i privat, i de tot altre ordre sempre amb el consentiment del Consell Polític. També té les funcions executives i administratives de l'organització.

Art 19 .- El Secretariat Nacional està format per un mínim de 5 persones i un màxim de 10 persones. S'escull en el Congrés Nacional a partir d'una candidatura completa. No s'accepta l'elecció individual d'un militant a formar part del Secretariat Nacional.

Art 20 .- El Secretariat Nacional es reunirà com a mínim una vegada cada mes. L'assistència a les sessions és obligatòria per a tots els seus membres, si no és que s'excusi per causa justificada. Dues manques d'assistència seguides i tres alternes sense causa justificada, seran motiu de dimissió

Art 21 .- Els acords del Secretariat Nacional seran presos per majoria.

Capítol IX: La Comissió de Disciplina

Art 22 .- La Comissió de Disciplina s'escollirà en el Congrés Nacional i estarà formada per tres persones. Es dotarà d'un reglament intern i decideix sobre els conflictes interns. Té capacitat de proposar sancions i arribar a l'expulsió d'un militant, les quals han de ser acordades pel Secretariat Nacional.

Capítol X: Afiliats i afiliades

Art 23.- Poden afiliar-se a UNITAT NACIONAL CATALANA tots els homes i les dones majors de divuit anys que no pertanyin a cap altra organització política i que acceptin el programa de l'organització i de la seva disciplina orgànica.

Art 24 .- Per a ser admès com a afiliat, caldrà sol·licitar-ho per escrit,

ésser proposat per dos afiliats i obtenir la conformitat del Secretariat Nacional.

Art 25.- Per a ser considerat afiliat caldrà que s'aboni la quota reglamentària.

Art 26.- Cap afiliat pot tenir representació de càrrec del partit en cas de ser condemnat judicialment per causes que el Secretariat Nacional consideri contràries als interessos del partit. Així mateix qualsevol càrrec remunerat i escollit per votació s'entendrà que és del partit, mai de propietat individual. El militant, en el moment d'afiliar-se i pagar la quota establerta, reconeix i acata aquests estatuts.

Art 27.- Seran drets i deures dels afiliats: impulsar el compliment dels fins de l'organització mitjançant la presentació d'iniciatives, la dedicació voluntària de l'activitat personal i l'aportació de contribucions econòmiques, ser elector i elegible per als òrgans rectors de l'organització i formar-hi part amb veu i vot; manifestar la seva opinió i expressar els seus suggeriments i queixes davant els òrgans competents, i ésser informat de les activitats de l'organització i del seu règim econòmic.

Art 28.- Les sancions per actes contraris al partit seran decidits per la Comissió de Disciplina, i inclourà, si s'escau, l'expulsió de l'organització. L'afiliat que hagi de ser expulsat podrà apel·lar davant el Consell Polític, que haurà de ratificar o no la decisió presa pel Secretariat Nacional.

Capítol XI: L'organització territorial

Art 29 .- El partit s'organitza territorialment dins l'àmbit de Catalunya i on hi hagi representació catalana.

Art 30.- Les seccions comarcals s'adaptaran a la divisió comarcal oficial. En alguns casos extraordinaris es permetran seccions específiques d'àmbit territorial si ho aprova el Secretariat Nacional.

Capítol XII: Joventuts

Art 31.- El Consell Polític podrà acordar la creació de les joventuts del partit.

Art 32 .- En cas de fer-se, el Consell Polític acordarà el nom de les joventuts, el reglament de les joventuts i n'escollirà una direcció inicial.

Estatuts d'UNCAT

Art 33 .- El partit creu que les joventuts hauran de ser una escola de formació política i hauran de tenir una actuació especial en la realització d'accions propagandístiques.

Capítol XIII: Eleccions i càrrecs públics

Art 34 .- La designació de candidats de l'organització en les diverses eleccions serà feta pel Consell Polític a proposta del Secretariat Nacional, el qual rebrà les propostes de les seccions comarcals.

Art 35 .- La designació dels afiliats que hagin d'ocupar càrrecs públics en nom de l'organització serà feta pel Consell Polític.

Art 36.- Qualsevol candidat de l'organització, en el cas de ser elegit, s'haurà de comprometre a presentar la dimissió si causa baixa de l'organització per qualsevol motiu o si ho sol·licita la direcció del partit.

Art 37 .- Tots els afiliats amb càrrecs públics o de representació estan obligats a informar de les seves activitats al Consell Polític i al Secretariat Nacional, sempre que en siguin requerits.

Capítol XIV: Patrimoni i règim documental

Art 38 .- El patrimoni de l'organització és indivisible i estarà constituït pels béns i els drets de qualsevol classe adscrits per qualsevol títol legal. L'expulsió o la dimissió dels afiliats o la dissolució de seccions no confereix cap dret a devolució de quotes o divisions de patrimoni.

Art 39 .- Són recursos econòmics de l'organització les quotes i aportacions econòmiques dels afiliats i d'aquells que, sense afiliar-se, volen donar-li suport. També ho són els rendiments del seu patrimoni, els productes de les activitats de l'organització, les donacions, les herències, els llegats i les subvencions que rebí i els crèdits que concertí, el producte de les col·lectes que realitzi i tot altre ingrés legalment autoritzat.

Art 40 .- Qualsevol afiliat que ostenti un càrrec de representació o càrrec electe cedirà a favor de l'organització el 15 per cent dels honoraris, les dietes, els emoluments, i totes aquelles quotes que acumuli en motiu de l'esmentat càrrec. Aquesta quantitat podrà ser modificada en cada cas pel Consell Polític.

Art 41 .- Quant als llibres de comptabilitat i a tots els altres

reglamentaris, s'hi aplicarà tot allò que ordenen la llei i les disposicions complementàries, i es compliran igualment les normes sobre rendició de comptes, la seva publicitat, l'elevació als organismes corresponents i la deguda informació als afiliats.

Art 42 .- Conforme a la seva plena capacitat jurídica i patrimonial, l'organització podrà crear i exercir qualsevol altra activitat que beneficiï les finalitats i els objectius socials.

Capítol XV: L'extinció de l'organització

Art 43 .- La dissolució de l'organització ha de ser acordada en un Congrés Nacional. També seran causa d'extinció de l'organització la fusió amb una altra organització i totes les altres establertes per la llei.

Art 44 .- En els casos de fusió, el patrimoni és fondata o s'incorporarà amb l'organització que s'integri. En el cas de dissolució o d'extinció diferent, el patrimoni i els béns es destinaran a la institució d'utilitat general o pública de Catalunya que el Congrés Nacional acordi, i, en el cas de no intervenir-hi el Congrés Nacional, a l'Institut d'Estudis Catalans.

Capítol XVI: Modificació dels Estatuts

Art 45 .- Les modificacions estatutàries, aprovades pel Congrés Nacional, hauran d'ajustar-se a les normes legals vigents i a les altres aplicacions.

Art 46 .- Els casos i atribucions no previstos en aquests Estatuts s'entenen de la competència del Consell Polític.

Entrevista a en Bonaventura Niubò president d'Unitat Nacional Catalana

Ventura Niubò va ser elegit President d'UNC al darrer Congrés, amb aquesta nominació s'ha volgut retre homenatge a un home que sempre ha lluitat per ser fidel a la seva ideologia: el nacionalisme català, des de l'època anterior a la Guerra Civil quan es va incorporar a Estat Català fins ara mateix tot seguint un dels fundadors d'UNC.

On militaves abans de la guerra del 1936?

Militava a Estat Català que fundaren l'ERC (Macià, Aiguadé, Ventura Gassol, Dencàs). Però sense ser-ne soci també col·laborava amb la gent de Nosaltres Sols! Abans, érem un bon grup d'amics i fèiem excursions, trobades, ... érem tots força joves. El nacionalisme dels anys 30 estava ple de grups nacionalistes però la gran part girava entorn d'Estat Català i de les JEREC (Jovenuts d'Esquerra Republicana Estat Català).

Com era la vida política d'un jove independentista en aquells anys?

Home llavors era molt divertit perquè a cada poble hi havia un casal nacionalista, en tots ells hi havia una mica de bar on es podia fer un mos. Els militants nacionalistes a l'hora de combatents érem amics, existia una gran unitat malgrat ser de diferents organitzacions. Des d'aleshores sempre he sigut d'Estat Català, mai he perseguit cap càrrec, sempre he conservat el meu sentiment nacional.

Al 36 devia tenir uns 16 anys. Vares anar a la guerra?

Sí! I per quinze dies vaig ser voluntari. Però me'n vaig penedir de seguida al veure que el front era un desgavell. Els comunistes tant sols afavorien a les seves unitats i boicotejaven a les unitats militars que depenien dels anarquistes o dels nacionalistes catalans que fins i tot foren perseguits pel sol fet de ser això mateix, nacionalistes catalans. Llavors em vaig allistar a l'oficina del PSUC al Hotel Colom de la Plaça Catalunya de Barcelona perquè ma mare no volia que m'allistés a les columnes d'Estat Català perquè tenia por que em matessin. Vaig ser a Torregrossa i a l'Ebre on vàrem rellevar els Internacionals, a Gandesa, els meus companys foren destrossats per l'ofensiva franquista jo em vaig salvar perquè era a un curs de capacitació de caporal. Realment va ser una carnisseria.

Vares conèixer patriotes històrics com Daniel Cardona, Josep Dencàs o els germans Badia?

Sí que en vaig conèixer. A més, la primera estelada que es va penjar on els germans Badia foren assassinats la vaig posar jo, allà al carrer Muntaner. També vaig conèixer a molts dels que van a actuar a la resistència de Nosaltres Sols!, un grup molt paramilitar.

Perquè ets ara d'UNC?

Justament vaig ser-ne un dels fundadors. Amb la intenció de ser la continuació d'Estat Català perquè l'original pròpiament dit ja no hi és, i per tant UNC recull les idees d'Estat Català. Cada organització te un període de temps i ara UNC recull la tradició de lluita dels companys que militarem a Estat Català.

Creus que UNC recull l'esperit d'organitzacions com Nosaltres Sols! o Estat Català?

Les mateixes és clar, això sí. Perquè UNC no recull tant un sol sector ideològic diferenciat, sinó que tots perseguim el mateix, la nostra única finalitat és la llibertat de Catalunya. No ens plantejem si som de dretes o d'esquerres, ens uneix a tots el mateix sentiment de llibertat, d'independència i catalanitat.

Perquè creu que l'independentisme català està tant dividit políticament?

Doncs perquè impera la idea sociopolítica, cada grup vol diferenciar-se per la seva ideologia social deixant de banda o a un segon terme la lluita per la independència.

Que n'esperes del govern català?

Malament! Quan un partit exclama "visca Catalunya lliure" i després s'associa amb el partit del ZP, i del Rodríguez Ibarra... No tenen perdó de Déu els que han posat com president de la Generalitat a un espanyol, en José Montilla, això que ho hagués fet el PSC o el PP rai, però que siguin els que s'anomenen independentistes! Molts hem deixat de creure en ERC, han deixat l'independentisme a canvi d'unes poltrones, el nacionalisme català està orfe.

UNCAT participa a l'Alderdi Eguna del PNB

Unitat Nacional Catalana (UNC) va enviar una delegació a la celebració de l'Alderdi Eguna (Dia del Partit) que el PNB realitza cada setembre als afores de Vitòria. La jornada de celebració i reivindicació es va fer el dia 24 de setembre als prats de Foronda sota el lema "Euskaldunon hitza", que en català significa "la nostra paraula". Era un lema amb una evident càrrega sobiranista, tal com es va poder confirmar amb els parlaments que es van fer, especialment el del lehendakari Juan José Ibarretxe.

Però més enllà dels discursos, parlar de l'Alderdi Eguna és parlar d'una de les representacions més importants del nacionalisme basc: dotzenes d'agrupacions locals del PNB desfilen amb la ikurriña i els seus emblemes locals, i molta gent porta els vestits característics de les seves comarques. No és tant sols un acte de germanor, és un acte de reivindicació d'una de les nacions més antigues d'Europa i que avui, com nosaltres, es troba esquarterada i ocupada pels Estats espanyol i francès. El partit fundat fa més d'un segle per Sabino Arana ha sabut mantenir la flama de la reivindicació nacional i els seus governs successius han bastit una estructura que pot esdevenir l'estructura d'un futur Estat Basc. Gràcies al PNB, les institucions del país i el procés d'euskaldunització de la societat basca s'han reforçat durant els darrers anys.

La delegació independentista catalana va poder parlar amb molt militants del PNB que ja tenen clar que la solució al seu conflicte és la independència. Mentre a casa nostra hi ha qui parla d'encaix i federalisme, allà ja tenen clar que amb Espanya no van enlloc i que només la sobirania plena és el camí que cal emprendre.

Els militants d'UNC van aprofitar per establir relacions d'amistat amb militants nacionalistes bascos, fet que va permetre conèixer molts batzokis (els bars socials tradicionals del PNB), com els d'Urduña o Avendaño, a Vitòria. Va ser especialment emotiu conèixer Emilio Mardaras, que va organitzar l'Alderdi Eguna des de 1978, així com altres membres del partit de Bilbao o de Galdakao. La part més emocionant, però, va ser conèixer personalment Xabier Arzalluz, el lehendakari Juan José Ibarretxe o Joseba Egibar. Cal dir que Arzalluz va signar una bandera amb la Creu de Sant Jordi, que ha quedat ben guardada a l'arxiu d'UNC.

UNC ja anuncia que enguany també serem presents a l'Alderdi Eguna. Gora Euskadi askatuta!

Acte de desgreuge a Badalona. Hissada de l'estelada.

El passat diumenge 28 de Gener l'agrupament d' Unitat Nacional Catalana del Barcelonès Nord va portar a terme, a la Plaça de la Plana de Badalona, l'acte de desgreuge en protesta a l'atac que va patir la Senyera que onejava al monument que ret homenatge als lluitadors per les llibertats de Catalunya del fatídic any 1714. L'acte es va dur a terme arran de la denúncia feta per la gent d'Unitat Nacional Catalana de Badalona i que a partir d'un comunicat es criticava la deixadesa en matèria de símbols nacionals i respecte a la cultura catalana per part del govern municipal, també feia denúncia dels atacs i la catalanofòbia que s'estén arreu del nostre país. L'acte va consistir en la hissada, en un nou màstil, d'una bandera estelada. En l'acte, que va ser recollit per les càmeres de Badalona TV, Unitat Nacional Catalana va posar de manifest, una vegada més, el seu afany i interès en protegir, defensar, i estendre arreu dels Països Catalans, Catalunya, tota mostra d'identitat catalana, donant resposta directa i desacomplexada a qualsevol atac o intent de fer retrocedir la catalanitat de la nostra terra. Davant d'aquest tipus de situacions Unitat Nacional Catalana planta cara! Ni un pas enrere! Badalona Catalana, Catalunya Catalana!

Comunicat oficial enviat als mitjans Trepitgen els nostres símbols. Malauradament l'any 2007 no ha començat gens bé a Badalona, almenys per a tots aquells compatriotes que creiem i defensem els valors de la catalanitat, valors que durant molts anys han estat perseguits i prohibits, valors pels quals molts companys nostres hi han lluitat i fins i tot hi han deixat la vida. Pel que sembla aquesta persecució no ha acabat i s'està tolerant amb la passivitat i també permissivitat de l'ajuntament de la nostra estimada Badalona, de tots és sabut la poca catalanitat de certs elements que circulen per la política catalana, i Badalona, per tant, no n'és l'excepció. M'explicaré, durant la nit del 31 a l'1 de Gener el monument d'homenatge als defensors de les llibertats de Catalunya de l'Onze de Setembre del 1714 va rebre un atac sense precedents. El màstil i la senyera que presidien el monument foren arrancats. Han passat ja 26 dies des dels fets i el màstil sense bandera continua a terra sense la intervenció de cap brigada municipal que el restauri amb la senyera al seu lloc original. Des d'Unitat Nacional Catalana volem denunciar aquests fets execrables efectuats per quatre brètols enemics del poble català i també volem fer una denúncia de la passivitat que s'està demostrant des de l'Ajuntament de Badalona en resoldre aquesta qüestió. La mateixa nit ja es va fer un avís a una patrulla dels mossos d'esquadra, els quals textualment ens van dir "que ja hi farien alguna cosa". Vist que no s'ha fet una reposició immediata, cosa que creiem que ja s'hauria d'haver produït, des d'UNCat-Badalona ens veiem obligats a convocar un acte de desgreuge diumenge 28 de Gener a les 11:00 hores del matí a la mateixa plaça, amb la col·locació d'una Senyera estelada en el lloc on abans hi presidia la Senyera Catalana. Els catalans ja en comencem a estar farts de tanta tolerància als símbols forans i en canvi de tant passotisme de cara als nostres, i es que ja se sap que de fora vingueren que de casa ens tragueren. El que per uns només deu ser un drap de colors- més d'un dels membres del govern del nostre

ajuntament així ho deu creure- per nosaltres simbolitza la nostra raó de ser, amb els símbols no s'hi juga i menys amb els nostres. És força trist veure onejar la bandereta de l'estanquera a dalt de tot del nostre ajuntament i en canvi veure'ns desposseïts de la nostra senyera en un lloc tant emblemàtic i sagrat per a tots aquells qui estimem i defensem la catalanitat del nostre poble. Badalona serà catalana ho no serà, d'això no en tingueu cap dubte. Secretariat Nacional d'Unitat Nacional Catalana. 26 de Gener de l'any 2007 (Aniversari de la Battala de Montjuïc).

Okupació de Kan Saura

EL diumenge 11 de febrer, ens hem reunit a El Port de la Selva una quinzena de militants d'Unitat Nacional Catalana i de les Joventuts d'Unitat Nacional Catalana per tal de portar a terme una acció de protesta en contra de l'acceptació que té entre la parella Saura - Mayol el fenomen de "l'okupació". La nostra acció ha consistit en desplegar diverses pancartes a la tanca del bloc d'apartaments on es troba la segona residència d'aquesta parella.

Entre les pancartes penjades a la tanca s'hi podia llegir " Centre Social Okupat Kan Saura" i "Kan Saura Antisistema" fent referència (irònicament) al tipus de noms que es solen atorgar als immobles "okupats". També hi onejava la bandera pirata en clara referència al moviment àcrata.

Arribades les 12 del migdia, que és l'hora en la qual s'havia convocat a la premsa s'ha desplegat una última pancarta on hi posava "Gràcies Joan per la teva comprensió" fent referència a la passivitat del conseller d'interior davant l'apropiació indeguda d'habitatges.

Un cop fetes les fotografies de rigor ha aparegut la policia municipal de El Port de la Selva que ens ha obligat a despenjar les pancartes. Amb ells també ha arribat l'alcalde Genís Pinart ,en un primer moment molt nerviós fins al punt de que ha hagut de venir el servei d'emergència perquè es trobava malament. Poc a poc s'ha anat tranquil·litzant en veure que no es tractava de cap acció violenta sinó una acció simbòlica. Finalment membres d'Unitat Nacional Catalana han acabat dialogant amistosament amb l'alcalde que ha demanat que no es torbés la "tranquil·litat de la seva població" i ha afegit que ell també és independentista i està en contra dels anti-sistema. Els militants del partit li han fet entrega de la publicació "Pàtria" així com divers material d'Unitat Nacional Catalana. Finalment s'ha repartit el comunicat a la premsa.

Comunicat a la premsa:

Què li sembla senyor Saura? Durant els últims anys hem pogut veure com Barcelona s'ha convertit en la capital mundial de l'apropiació indeguda d'habitatges sota el nom "d'okupació". Actualment ens trobem amb que a la capital del nostre país hi ha entre 200 i 250 habitatges "okupats". Un cas que ha tingut molt ressò ha estat el del veí de l'Eixample barceloní, Carles Veiret, que es va quedar sense casa perquè tres parelles "d'okupes" van entrar-li al seu pis i l'hi van canviar el pany i ,a sobre, va ser acusat de robatori per voler entrar a casa seva. El conseller d'Interior no sembla massa preocupat per aquest tema. De fet, no és que no li preocupi, sinó que simplement hi està a favor. L'any 1998 Joan Saura va proposar al Congrés dels Diputats espanyol una llei per tal de despenalitzar aquest tipus de robatoris sota el nom de "ley de despenalització de la ocupación". Quan va presentar aquest projecte de llei va comentar que els "okupes" tenen "simpatia social". La parella de Joan Saura i regidora per ICV a l'Ajuntament de Barcelona, Imma Mayol, va declarar a Catalunya Ràdio que s'havia de despenalitzar l'okupació, afegint-hi que no creu tant greu "tenir algunes okupacions". Nosaltres suposem que no ho troba tant greu perquè no li passa a casa seva. Hi ha hagut altres veus dins d'ICV a favor d'aquest tipus d'actes delictius. Com és el cas d'Antoni Garcia d'Els Verds que ha demanat "que s'aturin els desallotjaments" i ha afirmat que "hi ha espais okupats que s'han convertit en un referent ciutadà". No creiem que sigui cap referent ciutadà el cop de pedra que va deixar en coma un agent de la Guàrdia Urbana el 4 de febrer del 2006 al carrer Sant Pere més Baix de Barcelona on s'hi estava desenvolupant una festa nocturna que molestava els veïns. Davant de tot això volem fer reflexionar els dirigents d'aquest partit, Iniciativa per Catalunya - Els Verds, així com a la resta del Govern de la Generalitat. Volem que reflexionin sobre quina seria la seva opinió si això passés a casa seva. Ja n'hi ha prou de jugar amb els béns dels altres com si la cosa no anés amb ells. El senyor Joan Saura i la senyora Imma Mayol, a més d'un àtic de luxe a Gràcia ,disposen d'aquesta finca buida que, segons els seus criteris, deu ser apta per ser "okupada" i convertida en un "centre social" d'aquests que tant els agraden. Suposem que seràn tan comprensius amb "l'okupació" de les seves propietats com ho són amb les propietats dels altres.

L'onze de setembre, no oblidem.

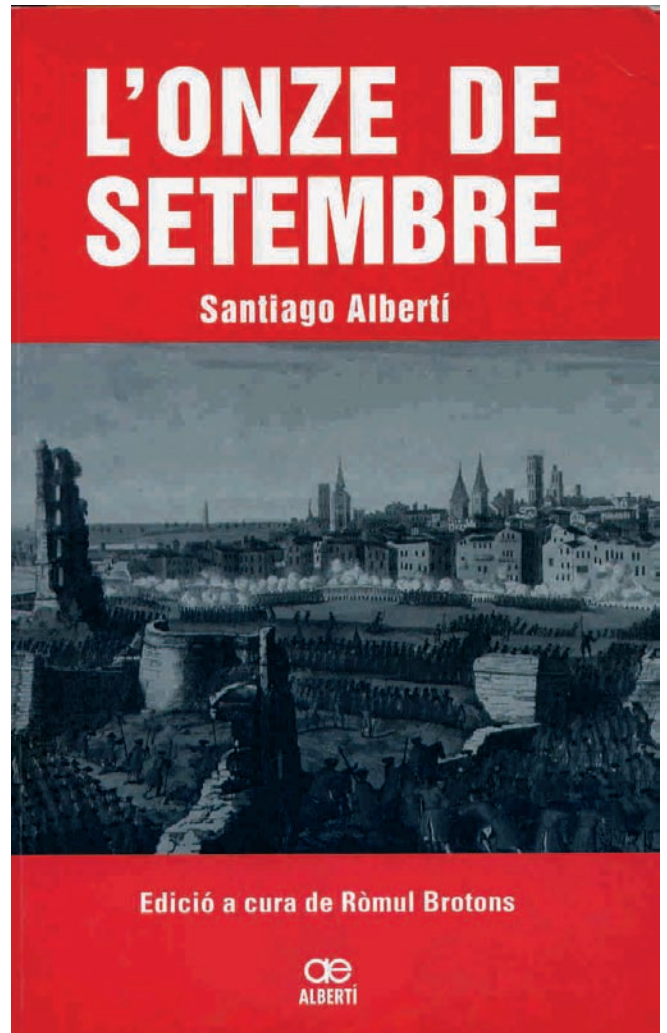
No oblidem

L'any 1964, en ocasió del 250 aniversari de la caiguda de la ciutat de Barcelona a mans de les tropes borbòniques, Santiago Albertí va publicar de manera inaudita per l'època el llibre "L'onze de setembre". Tot i que va ser escrit en plena dictadura franquista, l'obra és una petita meravella, atès que explica de manera amena i ben documentada la batalla que va suposar la liquidació de les nostres llibertats i, quasi també, la liquidació física de la nació.

Es tracta del primer llibre modern que explica aquells fets, de manera que va marcar un punt final després de molts anys d'oblit. Recordar aquells fets honorables va suposar la represa de la consciència nacional, que dormia atemorida a les llars de les famílies catalanes. Cal que qualsevol militant independentista conegui bé aquella guerra, i creiem que aquest llibre és el millor que pot trobar: no és simplista però tampoc és una obra immensa. Té la justa mesura i extensió per conèixer bé tots els detalls d'uns anys que van ser decisius per al futur de la pàtria.

La nova edició inclou gràfics espectaculars, com ara plànols explicatius dels moviments de les tropes als voltants de les muralles de la capital catalana. També inclou un gran llistat onomàstic amb tots els patriotes catalans que van combatre l'ocupació amb les armes a la mà, molts dels quals, per desgràcia, hi van acabar deixant la vida.

L'onze de setembre
Santiago Albertí
Albertí Editor, 2006

I en el proper número

El que va ser President del Euskadi Buru Batzar del EAJ-PNV i un dels més importants dirigents del nacionalisme basc, en Xabier Arzallus, es va entrevistar amb una delegació d'UNC, en Roger Lluís i en Xavier Andreu del Secretariat Nacional d'UNC varen preguntar-li sobre els temes més actuals del nacionalisme basc, sobre el què Arzallus pensa del moment actual del nacionalisme català i basc, sobre cap on van les nostres nacions.

Durant quasi dues hores el gran patriota basc va conversar amb tota naturalitat i franquesa, amb el seu aire desenfadat i demostrant una gran bonhomia va fer unes pinzellades agudes i alhora àcides sobre Euskadi, Catalunya i Espanya. Va ser una entrevista prou important com per dedicar-li l'espai que es mereix i serà publicada al Pàtria nº 6 que sortirà el proper 11 de Setembre.

Properament
celebrarem el
DIA DEL PARTIT

informa't a: correu@unitat.org

UNITAT NACIONAL CATALANA

<http://www.unitat.org>

correu@unitat.org

